

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyně JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové a ve věci

žalobce

V. A.

zastoupen advokátem Mgr. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1

proti
žalovanému

Ministerstvo dopravy

sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2019, č. j. 117/2019-190-TAXI/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný změnil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru

dopravních agend (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 3. 9. 2018, č. j. MHMP 1348322/2018, tak, že ve výroku B) rozhodnutí slova „*ukládá pokuta ve výši 250 000 Kč, slovy dvěstěpadesátisícikorunčeských*“ nahradil slovy „*ukládá pokuta ve výši 130 00 Kč, slovy jednotrotřicetisícikorunčeských*“ a ve výroku C) rozhodnutí slova „*tuto částku je povinen zaplatit do 15 dnů*“ nahradil slovy „*tuto částku je povinen zaplatit do 30 dnů*“; ve zbytku rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdil.

2. Prvostupňový správní orgán žalobci uložil pokutu ve výši 250 000 Kč za spáchání přestupků podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o silniční dopravě“), kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě nezajistil, aby při poskytování přepravy formou taxislužby dne 4. 6. 2018 od 9:42 do 9:53 hodin na trase ulice U Paliárky 2, Praha 5 – ulice Václavské náměstí 29, Praha 1, byl ve vozidle tovární značky X, SPZ X (dále jen „vozidlo“), doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie, a podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě dne 4. 6. 2018 od 9:42 do 9:53 hodin na trase ulice U Paliárky 2, Praha 5 – ulice Václavské náměstí 29, Praha 1, provozoval taxislužbu vozidlem, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. Současně žalobci uložil povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobce se proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu bránil odvoláním, o kterém rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění žalovaný shrnul, že dne 4. 6. 2018 v 9:42 hodin byla zahájena kontrola podle § 5 odst. 2 písm. c) zákona č. 255/2012 Sb. o kontrole (kontrolní řád), ve znění rozhodném (dále jen „kontrolní řád“), kontrolní jízdou objednanou přes aplikaci UBER; následně po ukončení kontrolní jízdy byla v souvislosti s poskytnutou přepravou provedena kontrolním pracovníkem kontrola dodržování povinností stanovených zákonem o silniční dopravě. Kontrolní jízda byla uskutečněna vozidlem, které řídil pan T. K., narozen dne X (dále jen „řidič“). Za uskutečněnou přepravu byla fakturována částka 151,31 Kč společností UBER B. V. ve jménu žalobce. Dne 3. 7. 2018 byl vypracován protokol o kontrole č. T/20180604/1/Ne (dále také jen „protokol“), kde byla uvedena kontrolní zjištění; přičemž jako podklady, ze kterých tato kontrolní zjištění vycházejí, jsou ve spisu založeny stvrzenka UBER a faktura č. ENVWBLIL-03-2018-0006872 vydaná společností UBER B. V. ve jménu žalobce na částku 151,31 Kč, fotodokumentace kontroly a údaje zapsané do Rejstříku podnikatelů v silniční dopravě a v živnostenském rejstříku. Žalobce proti kontrolním zjištěním podal námitky, které prvostupňový správní orgán předal k vyřízení v navazujícím správním řízení. Dne 26. 7. 2018 byl vyhotoven dodatek k protokolu.
4. Žalovaný zdůraznil, že řízení o přestupku nebylo vedeno pro porušení povinnosti stanovené § 21d odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě. Předmětné řízení bylo s žalobcem vedeno z důvodu, že vozidlo, jímž byla poskytnuta přeprava, nebylo v době poskytnutí přepravy vozidlem taxislužby, tzn., že nebylo podle § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, a z důvodu, že vozidlo nebylo vybaveno dokladem o oprávnění k podnikání nebo jeho kopií. Žalovaný poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 5. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 4072/17, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016-136. Žalovaný neshledal, že postupem objednávky přepravy zprostředkované aplikací UBER v daném případě byly naplněny obsahové a formální náležitosti smlouvy podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, tudíž se podle něj nejednalo o přepravu na základě předchozí písemné

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

smlouvy podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Dovodil, že na takovou přepravu je nutné nahlížet jako na klasickou pohotovostní taxislužbu, při které vozidlo taxislužby musí být označeno a vybaveno všemi předepsanými náležitostmi.

5. Žalovaný se poté zabýval námitkami žalobce týkajícími se uložené pokuty. Uvedl, že prvostupňový správní orgán je povinen zabývat se povahou a závažností daných přestupků, současně výše pokuty musí odpovídat skutkovým okolnostem daného případu, přičemž při stanovení výše pokuty v mezích maximální výše stanovené pokuty jsou však správní orgány omezeny pouze zákazem uložení likvidační sankce, neboť k osobním poměrům se přihlíží podle § 37 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění rozhodném (dále jen „přestupkový zákon“) pouze u fyzických nepodnikajících osob. Konstatoval, že mu je z úřední činnosti známo, že v případech dopravců poskytujících přepravu zprostředkovanou přes aplikaci UBER v období první poloviny roku 2018 byly prvostupňovým správním orgánem ukládány podle skutkových okolností a s přihlédnutím k přitěžujícím nebo polehčujícím okolnostem pokuty obvykle v rozmezí 100 000 - 150 000 Kč, a to právě s přihlédnutím k individuálním okolnostem daného případu. Žalovaný se tak ztotožnil s tvrzením žalobce, že pokuta uložená prvostupňovým správním orgánem byla nepřiměřená skutkovým okolnostem případu, neodpovídala rozhodovací praxi prvostupňového správního orgánu, přičemž ten v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl skutečnosti, které ho vedly k uložení výše pokuty, která se odchyluje od rozhodovací praxe, respektive dokonce posoudil přitěžující okolnosti nesprávně. Žalovaný proto přistoupil k moderaci pokuty.
6. Konstatoval, že jako nejzávažnější přestupek byl v prvostupňovém rozhodnutí hodnocen skutek, kdy žalobce provozuje taxislužbu vozidlem, které není vozidlem taxislužby ani vozidlem cestujících. Vysvětlil, že cílem této právní úpravy je zájem na zajištění základních podmínek ve veřejné dopravě, a to až z hlediska bezpečnosti provozu a cestujících, práv cestujících nebo plnění daňových povinností. Následně jsou pro zaevidované vozidlo taxislužby stanoveny další povinnosti. Žalovaný uvedl, že závažnost jednání žalobce byla hodnocena jako vysoká, neboť význam takového jednání úzce souvisí s tím, že motivací k protiprávnímu jednání v posuzovaném případě zjevně byla snaha používat aplikaci populární především mezi turisty k provozování taxislužby za nízkého rizika kontroly. Žalobce v tomto případě nejen nesplnil informační povinnosti vůči státu a cestujícím, ale především nedovoleně narušil podnikatelské prostředí. Dodal, že výši způsobené škody však není možné hodnotit, neboť konkrétní následky tohoto jednání jsou neměřitelné. Rovněž tak dobu trvání u tohoto přestupku nebylo možné posuzovat, neboť se jedná o přestupek jednorázový.
7. Uvedl dále, že přestupek spočívající v nezajištění, aby ve vozidle používaném k podnikání byl při jeho provozu doklad o oprávnění k podnikání, byl hodnocen jako méně závažný a toto porušení zákona bylo hodnoceno jako formální, neboť žalobci vzniklo oprávnění k činnosti na základě koncese pro provozování silniční motorovou dopravu – osobní provozovanou vozidly určenými pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče dne 13. 12. 2017. Žalovaný konstatoval, že žalobce za účelem poskytování přepravy formou taxislužby požádal o vydání koncese, avšak nesplnil další z povinností s ohledem na charakteristické znaky poskytované služby a nenechal zapsat vozidlo do evidence vozidel taxislužby. Uvedl, že prvostupňový správní orgán řádně zhodnotil závažnost jednání žalobce a poukázal na dopad takového jednání na provozování taxislužby v Praze. Současně žalobce poskytoval přepravu formou taxislužby osobou jinou než je sám. Uvedl, že je zřejmé, že

žalobce není fyzickou podnikající osobou, která tímto podnikáním získává finanční prostředky pouze pro uspokojení životních potřeb sebe a své rodiny, ale zaměstnává i alespoň jednu další osobu.

8. Žalovaný shrnul, že žalobce poskytl přepravu vozidlem, jež nebylo vozidlem taxislužby, což je základní podmínka pro poskytování taxislužby, na kterou jsou vázány další povinnosti povinného vybavení a označení vozidla taxislužby. Za tento přestupek je možno uložit dopravci pokutu až do výše 350 000 Kč. Uvedl, že správní orgán je oprávněn při ukládání trestu za více přestupků uložit pokutu ve vyšší sazbě na základě § 41 odst. 2 přestupkového zákona, kdy byla zásada absorpční doplněna zásadou asperační. Poukázal také na to, že důvodem snížení maximální výše pokuty zákonem č. 304/2017 Sb. nebylo snížení společenské nebezpečnosti projednávaného jednání dopravce, ale oprávnění správního orgánu k ukládání pokut ve vyšší sazbě. Uvedl, že v daném případě došlo ke spáchání dvou přestupků, prvostupňový správní orgán uložil žalobci pokutu podle § 41 odst. 1 přestupkového zákona, kdy ke spáchání více přestupků přihlíženo jako k přitěžující okolnosti podle § 40 písm. b) přestupkového zákona. Dále uvedl, že dle ustanovení § 35 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě lze dopravci uložit pokutu za přestupek podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě v maximální výši 350 000 Kč. Při stanovení výše sankce žalovaný zohlednil význam a společenskou nebezpečnost jednání žalobce, které spočívá především v nedovoleném narušení podnikání na trhu taxislužby. Žalobce totiž provozoval taxislužbu neevidovaným vozidlem, které následně bylo zaevidováno pro jiného dopravce. Konstatoval, že v daném případě byl řidič držitelem oprávnění řidiče taxislužby, přestože prvostupňový správní orgán uvedl opak. Žalovaný zjistil, že řidiči bylo uděleno oprávnění řidiče taxislužby dne 9. 5. 2018, tedy před realizací kontrolní jízdy. Tuto skutečnost zhodnotil žalovaný při stanovení výše pokuty jako polehčující okolnost. Dalším faktorem pro určení výše pokuty byla skutečnost, že dne 30. 4. 2018 došlo k podpisu memoranda mezi Českou republikou a společností UBER. Žalovaný taktéž uvedl, že správní orgány sice neshledaly, že by smlouva generovaná upravenou aplikací UBER vyhovovala požadavkům § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, přesto je však poskytnutí předmětných informací cestujícímu považováno za polehčující okolnost. Uvedl, že na straně druhé však přeprava byla provedena neevidovaným vozidlem. Uvedl, že žalobce sice splnil některé požadavky zákona o silniční dopravě, zároveň však podnikal neevidovaným vozidlem v době, kdy bylo naprosto jasné, že jedná protiprávně, což je značná přitěžující okolnost. Z tohoto důvodu uložil žalovaný žalobci pokutu přibližně v polovině výše zmíněného rozmezí pokut za obdobné skutky spáchané v obdobném období.
9. Žalovaný s ohledem na provedenou moderaci výše pokuty uvedl, že nemá za to, že by pokuta ve výši 130 000 Kč byla pro žalobce likvidační. Poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 3 As 25/2011-68, a ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 266/2014-41. Uvedl, že v nyní projednávaném případě je obviněným fyzická osoba podnikající, která však zaměstnávala jinou osobu. Pokuta byla uložena ve výši 130 000 Kč v situaci, kdy průměrná hrubá mzda v době spáchání přestupků přesáhla 31 000 Kč. Žalovaný neměl za to, že by předmětná výše pokuty měla pro žalobce likvidační charakter, současně ze spisu není zřejmá aktivitní snaha žalobce spočívající ve sdělení relevantních informací správnímu orgánu, naopak žalobce nereagoval a neposkytl součinnost k prokázání stavu osobních a majetkových poměrů. Dodal, že žalobci muselo být zřejmé, že z povahy postavení podnikající fyzické osoby, které vzniklo oprávnění k podnikání cca půl roku před kontrolou, bude mít pokuta zásadní vliv na osobní a majetkové poměry jeho, popř. jeho rodiny, s ohledem na horní hranice pokut za projednávané přestupky. Žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

předpokládal, že uložená pokuta v nyní projednávaném případě bude citelným zásahem do hospodaření žalobce, avšak neshledal, že se jedná o částku, která by mohla mít na žalobce likvidační následky.

10. Žalovaný rovněž posoudil, zda výše pokuty odpovídá skutkovým okolnostem daného případu. Žalovaný v části vyhověl námitce žalobce týkající se nepřiměřenosti sankce, když moderoval výši pokuty tak, aby odpovídala závažnosti a významu jednání při zohlednění skutkových okolností daného případu, a rovněž tak vzal v potaz shora uvedené polehčující a přitěžující okolnosti. Dále přihlédl k tomu, že se jednalo o první porušení zákona. Byl proto přesvědčen, že výše 130 000 Kč pokuty odpovídá situaci při provozování taxislužby v Praze. Současně uvedl, že uložená sankce musí pro obviněného představovat negativní důsledek jeho protiprávního jednání, neboť jedině tak může mít požadovaný represivní i výchovný účinek. Konstatoval, že žalobce v dané době minimálně měl vědět, že hodlá podnikat způsobem, za který mu hrozí uložení značné sankce, zároveň umožnil poskytovat taxislužbu prostřednictvím jiné osoby než je on sám. Uvedl, že v případě uložení pokuty za dva přestupky ve výši 130 000 Kč z maximální částky 350 000 Kč při uložení pokuty podle § 41 odst. 1 přestupkového zákona nelze bez dalšího předpokládat, že by tato pokuta měla být nepřiměřená nebo nepředpokládaná, neboť správními orgány jsou ukládány pokuty v obdobné výši za srovnatelná porušení povinností při provozování taxislužby v Praze v předmětném období. Taktéž se domníval, že výše uložené pokuty bude mít dostatečný represivní a preventivní účinek při zajištění podmínky nelikvidačního charakteru pokuty. Uvedl, že není možné očekávat, že za určité protiprávní jednání budou ukládány stále stejné sankce, pokud dosavadní sankce zjevně nemají dostatečný generálně preventivní účinek, a vypořádal se s žalobcem odkazovanými rozhodnutími správních orgánů. Výše pokuty 130 000 Kč žalovaného tedy zcela odpovídala konkrétním skutkovým okolnostem předmětného případu. Dodal, že uložená výše pokuty odpovídá svou výší pokutám ukládaných za srovnatelné porušení povinností při provozování taxislužby v Praze v předmětném období. Uvedl, že žalobce může požádat o rozložení úhrady pokuty do splátek.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

11. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je založeno na důkazu kontrolního protokolu, který však jako důkaz nemůže být použit k prokázání viny žalobce. Měl za to, že kontrola byla zahájena a provedena nezákonně a že jí byly porušeny předpisy, které vymezují pravomoci kontrolního orgánu, zejména kontrolní řád. Uvedl, že kontrolní řád dává pravomoc k provádění kontrol pouze kontrolním orgánům a nikomu jinému. Kontroly přitom může provádět pouze fyzická osoba, kterou k tomu kontrolní orgán pověřil (kontrolující) a to za přesně daných zákonných podmínek. Uvedl, že v § 5 kontrolního řádu je uvedeno, kdo zahajuje kontrolu (kontrolní orgán) a kdy (jakým způsobem) je kontrola zahajována. Žalobce dovodil, že přizvané osoby se mohou účastnit na kontrole až po zahájení kontroly, a poukázal na účel institutu přizvané osoby. Na podporu svých úvah odkázal na důvodovou zprávu k § 6 kontrolního řádu a na doktrínu.
12. Uvedl, že v nyní projednávané věci se z protokolu podává, že kontrola žalobce byla zahájena nástupem tzv. cestujících, tj. přizvaných osob. Přizvané osoby provedly kontrolní nákup a v průběhu kontrolního úkonu zjišťovaly, zda dochází k dodržování zákonných ustanovení. Namítal, že takové kontrolní úkony však přizvané osoby provádět nemohly,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

protože k nim nejsou nadány zákonným zmocněním a takové činnosti ani nejsou účelem institutu přizvané osoby. Kdyby tomu tak bylo, pak se institut přizvané osoby zcela stírá s institutem kontrolující osoby; došlo by rovněž k popření ustanovení o zahájení kontroly kontrolním orgánem a celého smyslu zákonnosti veřejné kontroly. Dále namítal, že správním orgánem nebylo prokázáno, zda byla účast přizvaných osob na konkrétní kontrole žalobce potřebná (účelná) k dosažení účelu kontroly. Uvedl, že „účelnost k dosažení účelu kontroly“ je podstatnou podmínkou k účasti přizvaných osob na kontrole. Zdůraznil, že průběh kontrol podle kontrolního řádu musí dodržovat základní principy výkonu státní správy a především kontrolní činnosti podle kontrolního řádu. Poukázal na čl. 2 odst. 3 Ústavy, resp. čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Byl přesvědčen, že již proto není možné následné uložení trestu žalobci považovat za zákonné. Jestliže totiž byla kontrola provedena nezákonně od prvopočátku, nelze na takových závěrech postavit správní rozhodnutí o prokázání viny a stanovit trestní sankci.

13. Namítal rovněž, že správní orgány nesprávně vycházely z předpokladu, že protokol je nadán pravdivostí a správností. Uvedl, že protokol o kontrole je pouhým podkladem pro úvahu správního orgánu, zda zahájí správní řízení o přestupku či nikoli. Nelze jej proto považovat za pravdivý, aniž bylo provedeno řádné dokazování. Dokazování je třeba provést i s ohledem na to, že řízení o přestupcích je považováno za širší řízení trestní ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Dovedil, že správní orgány zatížily řízení nezákonností, jestliže neprovedly výslech kontrolující osoby, resp. přizvané osoby.
14. Žalobce rovněž brojil proti nezákonnosti uložené sankce. Uvedl, že žalovaný převzal argumentaci prvostupňového správního orgánu ohledně stanovení sankce a snížil původní pokutu ve výši 250 000 Kč na současnou výši 130 000 Kč. I přes uvedené poukázal na to, že pokud má být sankce spravedlivá, pak musí naplňovat principy legality, legitimacy a proporcionality/ přiměřenosti.
15. Namítal, že výše sankce má odpovídat skutkově shodným případům. Žalovaný sice v žalobou napadeném rozhodnutí toto uvedl, ale nikterak (alespoň příkladmo) neuvedl, o jaké jiné případy se při jeho úvaze jednalo. Rozhodnutí je proto podle žalobce postaveno na libovůli správního orgánu a je nezdůvodněné a nepřezkoumatelné. Nesouhlasil rovněž s argumentací žalovaného, že v době od uskutečnění přepravy a jiného rozhodování žalovaného v obdobných věcech uplynulo jisté časové období, tudíž by měly být výše pokut za stejné jednání odlišné od výše pokut ukládaných poté. Dále namítal, že rozhodování správních orgánů ve věci přeprav skrze aplikaci UBER je tak rozkolísané, že by bylo možné dovést, že správní orgány nerozhodují o žalobci, nýbrž rozhodují s ohledem na politické zadání ve věci používání aplikace UBER.
16. Odmítl argumentaci žalovaného postavenou na tom, že v době uskutečnění přepravy již bylo známo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016-136. Předně poukázal na to, že v době vytýkaného jednání byla judikатурní praxe nestálá a není možné dovozovat, že tedy právní subjekty měly již být najisto seznámeny s tím, že případné přepravy prováděné skrze aplikaci UBER jsou v rozporu se zákonem o silniční dopravě. V této souvislosti odkázal na usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. 9. 2017, č. j. 7 Cmo 185/2017-507, ze kterého explicitně vyplývá, že přeprava skrze aplikaci UBER není „klasickou“ taxislužbou, ale jedná se dle soudu o jinou smluvní službu v oblasti dopravy; a dále i na usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 24. 10. 2017, č. j. 7 Cmo 180/2017-168. Dodal, že tato rozhodnutí byla korigována až v listopadu 2018; k

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

tomu měl žalovaný přihlédnout, a to především při posuzování společenské nebezpečnosti vytýkaného přestupkového jednání.

17. Poukázal na to, že v jiném rozhodnutí žalovaný uvedl, že o činnosti dopravců poskytujících přepravy přes aplikaci UBER lze hovořit jako o organizované skupině. Připustil, že v žalobou napadeném rozhodnutí takovou úvahu žalovaný nerozvíjí, avšak upozornil, že je zřejmé, že takto správní orgány při stanovování výše pokut systematicky uvažují. Již jen takové úvahy o organizované skupině podle žalobce zakládají nezákonnost napadeného rozhodnutí.
18. Žalobce nepřijal ani úvahu žalovaného, že nesplnění povinností, které jsou postižitelné pouze u provozování taxislužby evidovaným vozidlem, je přítěžující okolností. Přítěžující okolností totiž nemůže být to, co je postižitelné jinými skutkovými podstatami, jiný postup by byl rozporný se zásadou *nulla poena sine lege*. Žalobce postup správních orgánů považoval za překročení mezí zákonného trestání, neboť je jím trestán i za jiný přestupek, za nějž jej trestat nelze. Dále namítal vnitřní rozpornost, zmatečnost a nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, v němž je na jedné straně uvedeno, že žalobce je sankcionován pouze za to, že dotčené vozidlo nebylo řádně vedeno v evidenci vozidel taxislužby a ve vozidle nebyl doklad oprávnění k podnikání; ve skutečnosti byl však postižen i za jiné jednání (tedy za to, že vozidlo nebylo řádně označeno nápisem TAXI a jménem a příjmením dopravce a vybaveno taxametrem, resp. že řidič nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby). Pokud prvostupňový správní orgán vyloučil možnost postihovat žalobce za jiné typy deliktů, není možné, aby za ně *de facto* pokutován byl, resp. aby takové jednání bylo přítěžující okolností. Uvedl, že tím bylo ve výsledku rovněž zasaženo i do jeho práva na obhajobu a na spravedlivý proces, když měl za to, že s ním je vedeno řízení jen pro určité úzké jednání, zatímco v rozhodnutích správních orgánů mu je ve výsledku kladeno za vinu, potažmo přičteno k tíži i jiné jednání, k němuž by dle úvah správních orgánů snad „bylo bývalo došlo“. Nesouhlasil ani s úvahou správních orgánů ohledně řádného vedení účetnictví. Dodal, že ze skutkových podstat sankcionovaných přestupků nevyplývá, že by mířily na ochranu spotřebitelů, a proto odmítl, že dochází k poškozování cestujících-spotřebitelů.
19. Zopakoval, že není možné jej trestat za skutkovou podstatu, která nemůže být z podstaty věci spáchána. Uvedený postup správních orgánů je nejen obcházením zákona, ale vedl i k porušení práva žalobce na obhajobu a na spravedlivý proces. Zdůraznil, že jednání žalobce přičítané mu správními orgány je podřaditelné pod trestní sankcionování ve smyslu čl. 6 Úmluvy, a proto je nutno tak k takovému řízení i přistupovat. Zdůraznil, že žalobce jako obviněný musí od začátku řízení vědět, co je mu skutečně kladeno za vinu a pro jaké jednání je s ním řízení vedeno. Žalobce shrnul, že správné posouzení polehčujících a přítěžujících okolností má vliv na výši uložené sankce a tím i na zákonnost rozhodnutí správních orgánů.
20. Žalobce označil za nepřiléhavé rozsudky Nejvyššího správního soudu, na něž prvostupňový správní orgán odkazoval při odůvodňování výše pokuty. Uvedl, že z nich nelze obecně vyvodit, že pokuta ve výši 50 000 Kč nemůže ovlivnit osobní či majetkové poměry dopravce v taxislužbě, či že pokuta ve výši 70 000 Kč, resp. 100 000 Kč nemůže mít likvidační charakter. Takovým způsobem není možné výše pokuty uložené v konkrétním případě žalobce dovozovat. Dodal, že uváděné rozsudky se nadto netýkaly skutku, který je žalobci vytýkán, a jejich závěry tudíž není možné aplikovat na projednávaný případ jen

proto, že se týkaly přestupků v oblasti taxislužby. Dodal, že úvaha o možnosti rozložení platby do splátek je pro stanovení výše pokuty irelevantní.

21. Uzavřel, že mu byla prvostupňovým správním orgánem ryze formalisticky uložena naprosto nepředvídatelná, nepřiměřená a likvidační sankce.
22. Dále poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133. Uvedl, že podle rozšířeného senátu mají správní orgány i v případě, že účastník odmítne doložit, případně nedoloží své majetkové poměry, postupovat do určité míry obdobně, jako postupuje trestní soud podle ustanovení § 68 odst. 4 trestního zákoníku. To však správní orgány v rámci dokazování neučinily. Podotkl, že tyto závěry je přitom nutné vykládat pečlivěji v případě fyzické osoby – podnikatele. Namítal, že velmi obecné teze uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí ohledně stanovení majetkových poměrů žalobce odhadem nemohou být zdůvodněním pro postup žalovaného při stanovení majetkových poměrů odhadem. Poukázal taktéž na to, že pro rok 2017 je dle sdělení Ministerstva práce a sociálních věcí průměrný hrubý měsíční výdělek v příslušném segmentu 22 040 Kč, proto i případně tyto souvislosti měl žalovaný při svých úvahách o výši sankce a majetkových poměrech zkoumat.
23. Žalobce dále uvedl, že správní orgány ukládající sankce za správně-trestní jednání pachatelů musejí postupovat tak, aby byla respektována a chráněna osobní svoboda takových pachatelů s ohledem na celkovou délku řízení. Uvedl, že pro procesní postupy správních orgánů jsou zákonem stanoveny lhůty, zejména v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) a v přestupkovém zákoně. Zdůraznil, že žalobce byl odsouzen po více než 14 měsících od příslušného jednání, i když jsou stanoveny zákonné lhůty pro vydávání rozhodnutí. Z průběhu řízení pak vyplývá, že správní orgány svým rozhodováním zatížily řízení zjevně nepřiměřenou délkou řízení a tím porušily právo žalobce na spravedlivý proces v rámci práva na projednání správní věci v přiměřené době. K tomu poukázal na rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3300/2013 a sp. zn. 30 Cdo 2742/2009. Dovodil, že došlo k naplnění předpokladů pro nutnost úvahy o aplikaci zásad pro ukládání trestů s ohledem na délku trestního řízení *sensu lato* (tj. trestního řízení správního). Žalovaný však takto neuvažoval a zcela tuto rovinu opomenul, i když by takto posuzovat trestní řízení správní měl *ex officio*.
24. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Případně navrhoval, aby soud svým rozhodnutím změnil výši ukládané sankce.
25. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 17. 12. 2019 odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i prvostupňového rozhodnutí. S odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu vyložil, že kontrola byla zahájena a provedena v souladu s kontrolním řádem a že přizvání fyzických osob k provedení kontrolní jízdy bylo legitimní. Měl za to, že v rámci správního řízení bylo provedeno řádné dokazování. Uvedl, že judikatura je ve vztahu k problematice správnosti a pravdivosti protokolu nejednotná. Uvedl však, že v řízení nebyl spor v otázce realizace přepravy či provedení kontroly; protokol představoval významný podklad pro dané řízení, avšak nikoliv jediný. Protokol byl důkazním prostředkem, který byl v rámci hodnocení důkazů posuzován vzhledem k jiným důkazům a tvrzením. Poukázal na to, že proti kontrolním zjištěním byly žalobcem podány námitky; ty však nesměřovaly proti faktickým zjištěním kontrolujících, ale spočívaly v právním posouzení provedení kontrolní přepravy

přizvanými osobami a v právní kvalifikaci jednání žalobce, což není skutečnost, kterou by bylo možno dokazovat např. výsledkem kontrolující či přizvané osoby. Poukázal rovněž na to, že žalobce v rámci řízení o přestupku podklady pro doplnění řízení, včetně výsledku kontrolujících a přizvaných osob, nenavrhl. Žalovaný uzavřel, že správní orgány postupovaly v souladu se základními zásadami správního řízení a skutkový stav věci byl řádně prokázán; nedostatečné dokazování v rámci správního řízení neshledal. Žalovaný odmítl taktéž námitky žalobce týkající se ukládání sankce.

26. Žalovaný navrhl soudu aby, nedůvodnou žalobu zamítl.
27. Žalobce soudu dne 7. 6. 2021 zaslal vyjádření ve věci nazvané „Rozvedení“. V tomto vyjádření se blíže věnoval námitce nesprávného posouzení přitěžující okolnosti, když poukázal na to, že podstatou přestupku dle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě je skutečnost, že dopravce v rozporu s § 21 odst. 1 provozuje taxislužbu vozidlem, které není vozidlem taxislužby. Předmětné zákonné ustanovení tak míří na případy provozování taxislužby vozidlem, které není vozidlem taxislužby; nelze tudíž v dané věci hodnotit jako přitěžující okolnost to, že dotčené vozidlo nebylo označeno způsobem požadovaným pouze pro vozidla taxislužby. Uvedl, že § 21 odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona o silniční dopravě stanoví povinnosti jen pro dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby (jako řádné označení vozidla svítlnou žluté barvy s nápisem TAXI; jménem a příjmením, příp. obchodní firmou či názvem dopravce umístěným na vozidle atp.). Dovedl pak, že jediným porušením právní povinnosti pachatele v případě přestupku dle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě je toliko provozování taxislužby vozidlem, jenž není zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. Na tato vozidla však povinnosti dle § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě nedopadají, proto je není možné z podstaty věci posuzovat jako přitěžující okolnosti. Nesprávné posouzení přitěžujících okolností přitom má vliv na výši uložené sankce a na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
28. Dále upozornil na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a Ústavního soudu, z níž vyplývá povinnost správním orgánům přihlédnout při stanovení druhu trestu a jeho výměry k době, která uplynula od spáchání trestného činu, k případné změně situace a k délce trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu. Žalobce byl přesvědčen, že v dané věci došlo k naplnění předpokladů pro nutnost úvahy o aplikaci zásad pro ukládání trestů ve vztahu k délce trestního řízení, což správní orgány opominuly. Konkrétně uvedl, že přestupek měl spáchat dne 4. 6. 2018, dne 16. 8. 2018 byl stíhán pro správní delikt; prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 3. 9. 2018; druhostupňové rozhodnutí, resp. žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 2. 9. 2019 a řízení ve věci trestního obvinění žalobce stále probíhá; shrnul, že od spáchání vytýkaného přestupku uplynuly již více než tři roky.

III.

Ústní jednání

29. Na ústním jednání dne 9. 6. 2021 právní zástupce žalobce setrval na svém procesním stanovisku, odkázal na žalobu a repliku ze dne 7. 6. 2021. Současně zdůraznil základní teze žalobní argumentace a výslovně poukázal, zejména na rozkolísanou judikaturu správních soudů ve vztahu k problematice přepravy prostřednictvím aplikace UBER. Akcentoval, že zásadně nesouhlasí s právními názory zastávanými Nejvyšším správním soudem ohledně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

této problematiky, neboť nelze v právním slova smyslu srovnávat přepravu prostřednictvím aplikace UBER se zákonnou úpravou přepravy taxislužby. Odkázal v tomto směru na příslušnou komentářovou literaturu. Právní zástupce žalobce zevrubně zopakoval v žalobě uplatněnou a v replice rozvedenou argumentaci týkající se přizvaných osob a přitěžujících okolností a nezákonné délky řízení; přičemž vysvětlil, že přestupkové řízení v dané věci považuje na základě relevantní judikatury za trestní řízení.

30. Žalovaný na ústním jednání rovněž setrval na procesním stanovisku ve věci a kromě odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí odkázal i na písemné vyjádření k žalobě. Připustil, že přitěžující okolnosti, které neměl dle žalobce z pozice dopravce plnit, a jež mu byly v žalobou napadeném rozhodnutí přičteny k tíži, nejsou výslovně zákonem stanoveny pro osoby provádějící přepravu prostřednictvím aplikace UBER. Nicméně pokud si dopravce za účelem provozování přepravních služeb pořídí koncesi, pak je povinen si zaevidovat vozidlo do příslušného registru vozidel a zajistit jeho provozování buď prostřednictvím taxamtru či smluvní formou. Konkrétně žalobci v dané věci ve vztahu k provozování přepravy vozidlem svědčilo oprávnění disponovat s ním stejným způsobem jako by byl provozovatelem taxi. Jelikož si žalobce nezvolil možnost provozovat přepravu smluvním způsobem, bylo tedy třeba posuzovat jím prováděnou přepravu tak, jako by měl povinnost používat taxamtr. Zdůraznil, že delikty týkající se provozování přepravy prostřednictvím aplikace UBER mohou vykazovat různý stupeň společenské nebezpečnosti, což je nutné vždy individuálně případ od případu zohlednit. K žalobní námitce nerespektování zákonem stanovených lhůt pro rozhodnutí v přestupkovém řízení uvedl, že toto pochybení nezakládá povinnost správních orgánů bez dalšího snížit výši ukládané sankce.
31. Soud na ústním jednání k důkazu přečetl žalobcem do soudního spisu doložené sdělení ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 9. 11. 2018, jímž žalobce sporoval částku průměrné výše hrubého měsíčního výdělku řidičů taxi, z níž při úvaze o stanovení výše pokuty žalobci správní orgány vycházely. Soud ze sdělení zjistil, že průměrná hrubá měsíční výše výdělků řidičů osobních a malých dodávkových automobilů v roce 2016 činila výši 20 930 Kč a v roce 2017 výši 22 040 Kč; průměrná hrubá měsíční výše výdělků řidičů osobních a malých dodávkových automobilů (kromě taxi, dopravy nemocných a raněných v roce 2016 činila výši 21 340 Kč a v roce 2017 výši 22 450 Kč.
32. Taktéž žalobce v žalobě navrhoval soudu provést dokazování přečtením „rozhodnutí žalovaného za obdobné skutky ve stejném období (necht' předloží žalovaný)“ a „rozhodnutí žalovaného za obdobné skutky v průběhu let 2017 až 2018 (necht' předloží žalovaný)“. Soud na ústním jednání nejprve vysvětlil právnímu zástupci žalobce, že uvedeným způsobem formulované důkazní návrhy jsou natolik neurčité a nekonkrétní, že je soud nemůže k důkazu provést. Proto soud právního zástupce žalobce vyzval, aby rozhodnutí žalovaného, která požaduje k důkazu na jednání provést, jednoznačným způsobem vyspecifikoval uvedením jejich data vydání a číslem spisové značky, aby mohly být k důkazu přečteny. Právní zástupce žalobce nevyhověl výzvě soudu, jelikož neznal konkrétní rozhodnutí žalovaného, jimiž chtěl prokázat rozkolísanost rozhodování správních orgánů ve věcech používání aplikace UBER. Soud proto tyto důkazní návrhy usnesením k důkazu zamítl provést, právě s ohledem na jejich neurčitost. Právní zástupce žalobce s tímto postupem soudu zásadně nesouhlasil, byl přesvědčen, že když nezná a není v jeho silách označit konkrétní rozhodnutí žalovaného, jež by bylo zapotřebí ve věci k důkazu provést, došlo k přenesení důkazního břemene na žalovaného. Tudíž podle

názoru právního zástupce žalobce to byl žalovaný, kdo byl povinen předložit veškerá svá rozhodnutí týkající se problematiky přestupkových řízení ve věcech přepravy prostřednictvím aplikace UBER. Na podporu své právní argumentace poukázal na publikaci o teorii dokazování od prof. M. Dále právní zástupce žalobce uvedl, že nechtěl za účelem získání předmětných rozhodnutí, žalovaného zahltit množstvím žádostí o poskytnutí informací.

33. Tvrzení právního zástupce žalobce, jimiž obhajoval nemožnost řádného označení důkazů, žalovaný sporoval. Upozornil totiž na skutečnost, že naopak právní zástupce žalobce často zastupuje své klienty ve věcech přepravy prostřednictvím aplikace UBER, tedy je se správní praxí a potažmo i se správními rozhodnutími žalovaného, velmi dobře obeznámen.

IV.

Posouzení žaloby

34. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].
35. Žaloba není důvodná.
36. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
37. Podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě *„[d]opravce se dopustí přestupku tím, že poruší ustanovení § 9 odst. 2 nebo 4.“*
38. Podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě *„[p]odnikatel v silniční dopravě je povinen zajistit, aby v každém vozidle používaném k podnikání byly při jeho provozu 1. doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie, jde-li o vnitrostátní veřejnou linkovou osobní dopravu, nebo 2. doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie, smlouva o mezinárodní zvláštní linkové dopravě, stanoví-li tak přímo použitelný předpis Evropské unie, a další doklady vztahující se k provádění přepravy vydané podle tohoto zákona, přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo vyhlášené mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána, v ostatních případech.“*
39. Podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě *„[d]opravce se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21 odst. 1 provozuje taxislužbu vozidlem, které není vozidlem taxislužby ani vozidlem cestujícího.“*
40. Podle § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě *„[d]opravce smí provozovat taxislužbu pouze vozidlem, které je zapsáno v evidenci vozidel taxislužby (dále jen „vozidlo taxislužby“).“*
41. Soud předně uvádí, že od druhé poloviny roku 2017 bylo právní povědomí ohledně poskytování přeprav přes aplikaci UBER již na podstatně vyšší úrovni než dříve a daná problematika byla značně medializovaná. Úměrně tomu se rovněž vyvíjela soudní judikatura, která postupně reagovala na otázky, které vyvstaly a souvisely s poskytováním této formy přepravy. V této souvislosti je možné poukázat především na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016-136. To, že poskytování přepravních služeb prostřednictvím aplikace UBER je provozováním taxislužby ve smyslu ustanovení § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě a že při jeho provozování je třeba dbát povinností podle zákona o silniční dopravě, poté konstatoval

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2020, č. j. 5 As 255/2019-32 (srov. zejména odst. [29] až [31] citovaného rozsudku). O právním rámci, který je nezbytný aplikovat na danou věc, tedy není podle názoru soudu žádných pochyb. Soud dodává, že v nyní projednávané věci nebyl skutkový stav mezi účastníky sporný.

42. Žalobce namítal vady dokazování ve správním řízení a zpochybňoval zákonnost průběhu kontroly i použitelnost výsledků této kontroly v řízení o přestupku. Soud zdůrazňuje, že Nejvyšší správní soud se skutkově obdobnými případy již opakovaně zabýval (například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2018, č. j. 8 As 35/2018-52, ze dne 18. 7. 2018, č. j. 10 As 162/2018-30, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 10 As 25/2018-50, ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 175/2018-25, ze dne 21. 8. 2018, č. j. 2 As 128/2018-36, ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 As 172/2018-29, ze dne 31. 10. 2019, č. j. 3 As 61/2018-32, či ze dne 9. 10. 2020, č. j. 3 As 60/2018-31). Ačkoliv se většinou jednalo o kasační stížnosti směřující proti rozsudkům, jimiž Městský soud v Praze rozhodoval o žalobách proti nezákonným zásahům, spočívajícím v provedení obdobných kontrol, je soud přesvědčen, že závěry příslušné judikatury jsou plně použitelné i v nynějším případě, kdy žalobce z tvrzené nezákonnosti provedené kontroly dovozuje nepoužitelnost jejích výsledků v následném řízení o přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2021, č. j. 3 As 104/2019-37).
43. Soud odkazuje především na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2021, č. j. 3 As 104/2019-37, v němž je mj. shrnuta i dosavadní judikatura. Je přitom zřejmé, že Nejvyšší správní soud opakovaně dospěl k závěru, že tzv. přizvané osoby mohou vykonávat jednotlivé kontrolní úkony, a to i bez přímé účasti pracovníka kontrolního orgánu, je-li to potřebné k dosažení účelu kontroly. Praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí osoby (figuranti) a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, jíž je porušení právních předpisů kladeno za vinu, je zcela v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Účelem pověření přizvané osoby je přitom toliko osvědčení faktického průběhu kontroly. Přizvaná osoba ostatně vyjma faktického provedení jízdy (jak tomu bylo i v nyní projednávané věci) žádné další kontrolní činnosti nevykonává a do práv kontrolované osoby nikterak nezasahuje. Tímto postupem proto nemůže dojít k upírání práv kontrolované osobě; obsah záznamu z kontrolní jízdy může být rozporován podáním námitek. Za situace, kdy je přizvaná osoba následně v rámci řízení vedeného ve věci spáchání správního deliktu vyslechnuta jako svědek, má kontrolovaná osoba možnost uplatňovat veškerá procesní práva, která jsou s prováděním tohoto důkazu spojena.
44. Nejvyšší správní soud dále vyložil, že kontrola může být zahájena mj. bez předchozího oznámení přímo kontrolním úkonem, který bezprostředně předchází předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě, je-li takový postup k výkonu kontroly třeba [§ 5 odst. 2 písm. c) kontrolního řádu]. Zpravidla takto bude kontrola zahájena v případech, kdy je pro splnění jejího účelu nezbytné, aby byl kontrolní úkon proveden bez vědomí kontrolované osoby o tom, že je kontrolována.
45. Nejvyšší správní soud se zabýval rovněž samotnými přizvanými osobami. Uvedl, že kontrolní orgány nemohou ke kontrolním úkonům přibírat osoby dle jejich libosti. Takové jednání by naráželo na zásadu, dle níž správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena (§ 2 odst. 2 správního řádu). Rozhodnutí, zda a jaké osoby, k jakým úkonům v rámci kontrolní činnosti, budou ke kontrole přizvány, závisí na

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

úvaze kontrolního orgánu, imanentní podmínkou takového postupu však vždy musí být nezbytnost účasti přizvané osoby pro dosažení účelu kontroly.

46. V nyní posuzované věci vyšel soud z výše shrnutých závěrů Nejvyššího správního soudu. Soud přitom neshledal, že by kontrola byla zahájena a provedena nezákonně, jak namítá žalobce.
47. V nyní projednávané věci byla kontrola dodržování zákona o silniční dopravě zahájena postupem v souladu s § 5 odst. 2 písm. c) kontrolního řádu. Soud uvádí, že nástup cestujících do vozidla provozovaného žalobcem a jimi provedená kontrolní jízda [tj. „kontrolní nákup“ ve smyslu § 8 písm. b) kontrolního řádu] byl v dané věci prvním z kontrolních úkonů ve smyslu § 5 odst. 2 písm. c) kontrolního řádu, provedený přizvanými osobami. Soud dodává, že účel kontroly by mohl být zmařen v případě, že by řidič dopředu věděl, že prováděná jízda je jízdou kontrolní. To je současně i ten důvod, pro který byla účast přizvaných osob nezbytná. Šlo totiž o to, aby prvotní úkony kontroly nebyly prozrazeny, jinak by kontrola postrádala smysl (bylo by ohroženo zjištění skutečného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu). Soud uvádí, že přepravce by neměl vědět, že probíhá kontrolní jízda, čímž vzniká legitimní potřeba, aby příslušné úkony prováděly osoby, které kontrolovaný nemůže znát z vlastní činnosti, tedy přizvané osoby. Soud dodává, že tyto přizvané osoby se mohly kontroly účastnit bez přítomnosti kontrolující osoby a mohly provést příslušný kontrolní nákup. Soud neshledal nedostatky ani v pověření přizvaných osob.
48. Pokud žalobce poukazoval na to, že správní orgány pochybily, jestliže vyšly v předmětném řízení z obsahu protokolu o kontrole, aniž přitom provedly výslech kontrolující osoby, resp. přizvané osoby, soud předesílá, že obdobnými námitkami se zdejší soud opakovaně zabýval (srov. např. nedávné rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2020, č. j. 10 A 187/2019-51, či ze dne 8. 4. 2021, č. j. 17 A 8/2019-62).
49. Soud nikterak nezpochybňuje, že při zjišťování skutkového stavu věci musí správní orgány postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu tak, *„aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2“*. Tím spíše to platí v řízení o přestupku, v němž je to vždy správní orgán, kdo je povinen prokázat vinu obviněného mimo rozumnou pochybnost, veden při tom mj. v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu zásadou vyšetřovací charakteristickou pro řízení zahajovaná z moci úřední; to jinými slovy také znamená, že je-li skutkový stav nejasný, musí se správní orgán postarat o odstranění těchto nejasností dokazováním. Uvedené nepochybně platí i v případě sankčních řízení, kterým předcházela veřejnoprávní kontrola; v těchto případech bude ovšem základní a stěžejní důkaz představovat především kontrolní protokol zachycující průběh kontroly a učiněná kontrolní zjištění. Takto zjištěný skutkový stav přitom není třeba, pokud o něm nepanují rozumné pochybnosti, ověřovat ještě dalšími důkazními prostředky. Ostatně § 81 přestupkového zákona výslovně předvídá, že v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku. Rovněž ze ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80, ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, ze dne 30. 10. 2015, č. j. 5 Ads 92/2015-24 či ze dne 31. 7. 2019, č. j. 6 As 29/2019-32) vyplývá, že protokol o kontrole je možno pokládat za jeden z klíčových důkazních prostředků, byť to současně neznamená, že by nemohl být následně v řízení provedenými nebo účastníkem navrženými důkazy vůbec zpochybněn.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

50. Je třeba zdůraznit, že v nyní projednávaném případě žalobce závěry učiněné v kontrolním protokolu nijak konkrétně nezpochybnil v tom směru, že by z podkladů plynoucí skutkové poznatky neodpovídaly skutečnosti. Žalobce totiž svou procesní obranu směřoval toliko do roviny právní, nikoli skutkové; ta byla mezi stranami nesporná. Nebyly-li skutkové poznatky plynoucí z protokolu o kontrole a jeho příloh zpochybněny, prvostupňovému správnímu orgánu nic nebránilo vyjít z jejich obsahu v rámci posuzování rozhodných skutkových otázek i v navazujícím správním řízení. Soud dodává, že protokol a jeho přílohy jsou co do popisu skutkových okolností zcela srozumitelné, jednoznačné a nevyvolávají žádné pochybnosti o skutečném průběhu kontrolní jízdy. To, že (a jak) se příslušná přeprava uskutečnila, navíc nepotvrzují jen záznamy z kontrolní jízdy a protokol, nýbrž také například vystavená faktura za danou jízdu, jež je rovněž součástí spisového materiálu.
51. Za tohoto stavu věci správní orgány nepochybily, pokud dokazování dále nedoplňovaly a nepřistoupily k žalobcem teprve v žalobě zmiňovanému výsledku kontrolující osoby, resp. přizvaných osob. Správním orgánům přitom nelze vytýkat, že by se snad s navrženým výsledkem kontrolující osoby nijak nevypořádaly, neboť žalobce takový procesní požadavek v průběhu správního řízení sám vůbec nevzněl.
52. Soud proto dospěl k závěru, že námitka žalobce týkající se zahájení a provedení kontroly, jakož i dokazování protokolem, není důvodná. Je zřejmé, že příslušná kontrola byla provedena v souladu s právními předpisy, zejména s kontrolním řádem, jakož i s výše citovanou judikaturou.
53. Žalobce následně namítal nezákonnost uložené sankce, přičemž i v tomto případě vznesl žalobce námitky, jimiž se soudy již zabývaly. Soud tak i ve vztahu k tomuto okruhu námitek vycházel ze závěrů, které k obsahově obdobné argumentaci jiných dopravců zastoupených týmž zástupcem v minulosti vyslovil nejen zdejší soud, nýbrž především Nejvyšší správní soud.
54. Žalobce se mýlí, pokud dovozuje, že žalobou napadené rozhodnutí je nezdůvodněné, nepřezkoumatelné a je postaveno na libovůli žalovaného, pokud v něm žalovaný své závěry o výši sankce nedoplňuje o specifikaci jiných skutkově shodných případů např. prostřednictvím uvedení spisových značek konkrétních řízení. Soud zdůrazňuje, že žalovaný nebyl povinen takové údaje do odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zahrnout a absence odkazů na konkrétní rozhodnutí nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným. Žalobce staví svou námitku čistě spekulativně, když podotýká, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda žalovaný poměřoval jeho případ s jinými skutkově obdobnými případy, přičemž sám však nepoukazuje na jiný konkrétní případ, v němž by byla dopravci správními orgány uložena za totožná jednání spáchaná v obdobné době pokuta významně nižší. Poznámky žalobce o tom, že rozhodování správních orgánů ve věcech týkajících se poskytnutých přeprav skrze aplikaci UBER je tak rozkolísané, že by bylo možné dovodit, že správní orgány nerozhodují o žalobci, ale rozhodují s ohledem na politické zadání ve věci používání aplikace UBER, jsou čistě obecné a spekulativní.
55. Soud ze správního spisu ani z jiného podkladu nezjistil žádnou okolnost, která by svědčila o tom, že správní orgány v nyní řešeném případě postupovaly v neprospěch žalobce odchylně od své správní praxe. Soud zdůrazňuje, že žalovaný v tomto směru části odvolacích námitek žalobce vyhověl a pokutu uloženou mu prvostupňovým správním orgánem snížil, přičemž tak učinil právě s ohledem na přiměřenost sankce okolnostem daného případu a zohlednil mj. i to, v jakém rozmezí správní orgány v rozhodném období ukládaly pokuty za obdobné přestupky. Soud má za to, že žalovaný tyto své úvahy řádně a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

dostatečně odůvodnil. Soud opakuje, že žalobce na podporu svých tvrzení neuvedl žádná konkrétní rozhodnutí. K tomu soud podotýká, že existence ustálené správní praxe je skutkovou otázkou, již je potřeba před správními soudy dokazovat (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS). V tomto případě tak tížilo důkazní břemeno především žalobce. Žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí s odvolacími námitkami poukazujícími na jiná relevantní rozhodnutí správních orgánů vypořádal. Soud navíc shledal v žalobě uplatněné důkazní návrhy natolik neurčité, že tak jak byly formulovány, nebyly způsobilé k provedení důkazu; proto vyzval na ústním jednání přítomného právního zástupce k jejich řádnému vyspecifikování, což tento neučinil (viz blíže odstavec č. 32 rozsudku), za této procesní situace soud nevyhověl návrhu žalobce, který požadoval provedení důkazu rozhodnutími žalovaného za obdobné skutky ve stejném období, s tím, že tato rozhodnutí má předložit žalovaný. Soud přitom sdílí přesvědčení žalovaného, že zástupce žalobce, který dlouhodobě a opakovaně vystupuje jako zástupce dopravců poskytujících služby prostřednictvím aplikace UBER, má o rozhodovací praxi přehled. Nad to jak sám právní zástupce žalobce na jednání uvedl, byla mu známa možnost, jakým způsobem si lze předmětné listiny obstarat, a to prostřednictvím podání žádostí o poskytnutí informace; pokud by tedy žalobce měl skutečně zájem si předmětné listiny obstarat, mohl tak učinit. Zůstal-li žalobce pasivní při zajišťování důkazů ve věci, nelze pak na žalovaného bez dalšího přenést břemeno důkazní s odkazem na tvrzenou náročnost získávání důkazů.

56. Pokud žalobce poukazoval na to, že byla v době vytýkaného jednání judikturní praxe nestálá, nemohl mu soud přisvědčit. Správní praxe slouží jako vodítko bránící neodůvodněným excesům při správním trestání a libovůli při stanovení pokut (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541). Ochranu legitimního očekávání však nelze ztotožňovat s požadavkem na neměnnost rozhodovací praxe (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2021, č. j. 1 As 374/2020-42). Žalovaný přitom v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že s ohledem na vývoj rozhodovací praxe v podobných věcech a vyšší společenské povědomí o trestnosti takového jednání je důvodné, ukládají-li správní orgány postupem času vyšší pokuty. Soud se těmito úvahami žalovaného ztotožnil.
57. Žalovanému pak nelze vytýkat ani to, pokud za určitý mezník v povědomí o tom, že se na provozování přepravy přes aplikaci UBER vztahují pravidla taxislužby podle zákona o silniční dopravě, označil rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016-136, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval právní povahou uskutečňování přepravy prostřednictvím aplikace UBER. K přestupku žalobce přitom došlo v červnu 2018, tj. cca 8 měsíců po vyhlášení tohoto rozsudku, který byl svým obsahem relevantní pro všechny subjekty a orgány řešící právní režim přepravy osob s pomocí uvedené aplikace, a profesionál poskytující služby v tomto oboru se měl s takto zásadními judikturními závěry seznámit. V tomto kontextu soud opakuje, že neshledává ničeho závadného na tom, že protiprávní jednání spáchané po vydání uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu začaly správní orgány postihovat již přísněji.
58. Pokud jde o upozornění žalobce soudu, že v rozhodnutích vydaných v jiných řízeních správní orgány hovoří o činnosti dopravců poskytujících přepravu prostřednictvím aplikace UBER jako o organizované skupině, je třeba zdůraznit, že uvedená námitka se zcela mýlí s předmětem nyní posuzované věci. Sám žalobce ostatně v podané žalobě

výslovně připustil, že v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný takovou úvahu nerozvíjí. Soud proto toto tvrzení žalobce vyhodnotil jako ryze účelové a nadbytečné.

59. Žalobce dále namítal nesprávné posouzení přitěžujících okolností. K tomu soud uvádí, že výčet přitěžujících okolností podle § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky je pouze demonstrativní. Správní orgán proto v odůvodněných případech přihlédne i k okolnostem jiným, mají-li vliv na posouzení celkové závažnosti přestupku. Zohlednění daných skutečností by bylo z pohledu zásady zákazu dvojího přičítání nepřipustné jen tehdy, pokud by tyto okolnosti byly zohledněny jak z pohledu viny, tak z pohledu trestu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2021, č. j. 1 As 374/2020-42). K ničemu takovému však v nyní posuzované věci nedošlo.
60. Soud zdůrazňuje, že prvostupňový správní orgán výslovně uvedl, že neoznačení vozidla a jeho nevybavení taxametrem, jakož i to, že řidič nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby, lze samostatně sankcionovat pouze při provozování taxislužby evidovaným vozidlem. Toto jednání proto vyhodnotil jako přitěžující okolnost při posuzování přestupku provozování taxislužby neevidovaným vozidlem, s nímž jsou úzce provázány další (navazující) povinnosti dopravce spojené s označením vozidla či jeho vybavením taxametrem. Tato zjištění nebyla samostatným předmětem řízení a nebyla stěžovateli přičítána při posuzování viny i trestu zároveň. Zohledněním těchto skutečností jako přitěžujících okolností správní orgány zamýšlely odlišit situaci, kdy dopravce nezařadí vozidlo do evidence vozidel taxislužby, ale jinak toto vozidlo splňuje veškeré požadavky na vozidla taxislužby, od situace, kdy dopravce vozidlo nezaeviduje a zároveň nesplňuje ani další zákonné požadavky. Tímto postupem tedy správní orgány odlišily závažnější a společensky škodlivější protiprávní jednání od administrativního deliktu, který by mohl spočívat v provozování řádně vybaveného vozidla, které dopravce pouze opomněl nahlásit do příslušné evidence, nebo bylo z evidence vyřazeno. Takto zohledněné závažnější jednání žalobce v sobě zahrnuje také ohrožení zájmů na ochraně spotřebitele a řádném vedení účetnictví, a to v souvislosti s absencí taxametru ve vozidle.
61. Žalobce dále namítal, že odkazy správních orgánů na některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu při odůvodňování výše pokuty jsou nepřiléhavé. Ani v tomto případě se soud se žalobcem neztotožnil. Správní orgány žalobcem zpochybňovaným způsobem argumentačně podpořily své závěry týkající se úvahy nad případným likvidačním charakterem ukládané pokuty. Uvedená rozhodnutí správních soudů se přitom týkala skutků, které byly spáchány při provozování taxislužby, tedy v rámci skutkové podobného jednání. Z ničeho nevyplývá, že by správní orgány ve svých úvahách stran likvidačního charakteru výše pokuty nepřipustně paušalizovaly a na posuzované okolnosti žalobce nemístně aplikovaly závěry, které na ně zcela zjevně nedopadají.
62. Žalobce také namítal, že se správní orgány při ukládání pokuty nedostatečně vypořádaly s jeho osobními a majetkovými poměry. Soud uvádí, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 As 9/2008-133, publ. pod 2092/2010 Sb. NSS, pokud odmítne účastník řízení doložit nebo nedoloží-li své majetkové poměry, je správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení. Nevede-li tento postup k přesnému výsledku, může si správní orgán učinit základní představu o příjmech a majetku účastníka řízení i na základě odhadu (tzn. do určité míry obdobně jako trestní soud při posouzení majetkových poměrů pachatele odhadem při určování výměry peněžitého trestu; obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 2 As 425/2017-33, nebo ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 As 311/2017-41).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

63. Z žalobou napadeného rozhodnutí plyne, že žalobce k prokázání svých osobních a majetkových poměrů neposkytl potřebnou součinnost, o kterou jej prvostupňový správní orgán požádal již v oznámení o zahájení správního řízení; v oznámení jej současně poučil o případné nutnosti stanovení majetkových poměrů odhadem. Žalovaný přihlédl k tomu, že žalobce jakožto fyzická podnikající osoba zaměstnávala jinou fyzickou osobu a že průměrná hrubá mzda v době spáchání přestupků přesáhla 31 000 Kč. Správní orgány tedy zjevně vycházely ze skutečnosti, že osobní a majetkové poměry žalobce jsou obdobné jako poměry ostatních podnikatelů v tomtéž oboru v daném období v Praze. Namítá-li žalobce, že správní orgány neprovedly odhad dostatečně, resp. že uvedly pouze velmi obecné teze ohledně stanovení jeho majetkových poměrů odhadem, měl v průběhu správního řízení poskytnout základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a také je věrohodným způsobem doložit či umožnit správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost. Úroveň součinnosti účastníka řízení totiž do značné míry ovlivňuje výslednou preciznost posouzení možné likvidační povahy pokuty ve vztahu k jeho poměrům. V tomto směru pak rozhodně nelze vytýkat správním orgánům absenci zohlednění průměrného hrubého měsíčního výdělku řidičů. Jak již uvedeno shora, správní orgány ukládají sankci v určitém konkrétním případě, kdy reagují na specifika každé dotčené věci. Nad to soud konstatuje, že požadavek žalobce na zohlednění průměrného hrubého měsíčního výdělku v dané věci byl opět uplatněn v tolika obecné rovině, když z něj nikterak nevyplývá, z jakého důvodu a v jakých souvislostech jej měl žalovaný „případně“ při svých úvahách zkoumat. Je pravdou, že žalovaný na straně 9 svého rozhodnutí uvedl konkrétní částku průměrného hrubého výdělku ve vztahu k práci konané žalobcem, jejíž výše je odlišná od částky průměrného hrubého výdělku obsažené ve sdělení ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 9. 11. 2018. Přesto v dané věci nelze údaje zjištěné soudem ze sdělení použít, jelikož žalovaný v rozhodnutí vycházel z výše průměrného hrubého měsíčního výdělku fyzických osob podnikajících, jež zaměstnávají jinou osobu, a to k rozhodnému období - červen 2018. Oproti tomu údaje ze sdělení zohledňují průměrné hrubé měsíční výdělky osob vykonávajících jiná povolání, a to povolání řidiče (taxi i vyjma taxi) a navíc nikoli v rozhodném období, nýbrž za předchozí období let 2016 a 2017.
64. Soud dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2021, č. j. 1 As 374/2020-42, uvádí, že výčet okolností, k nimž správní orgán při určování druhu a výměry správního trestu přihlíží, je demonstrativní. Správní orgán musí zhodnotit všechny relevantní okolnosti posuzovaného skutku, avšak není povinen se vyjadřovat ke všem okolnostem uvedeným v zákoně, nejsou-li v konkrétním případě dány (Brož, J. In: Bohadlo, D. a kol. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2018, komentář k § 37). Není proto třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem zkoumaly naplnění každého z nich (nebo jakéhokoliv myslitelného kritéria nad rámec výslovného demonstrativního výčtu). Účelem daného ustanovení je poskytnout správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 As 80/2020-36). Majetkové poměry žalobce jsou jednou z okolností významných pro určení individuální výše sankce, včetně požadavku na její nelikvidační výši. Samotné majetkové poměry pachatele bez dalšího automaticky nevedou k uložení nižšího trestu, vedou však k individualizaci uloženého trestu tak, aby uložený trest splnil své funkce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2021, č. j. 1 As 498/2020-29). K majetkovým poměrům přestupce tedy správní orgán přihlédně jako k jedné z okolností při určování druhu a výměry správního trestu, je-li to pro uložení

zamýšlené sankce relevantní. Jedná se o případy hrozícího likvidačního charakteru sankce, ať již vzhledem k její výši samotné, nebo na základě námitky přestupce.

65. Soud opakuje, žalobce k otázce majetkových poměrů v řízení sám žádné relevantní informace neposkytl. Správní orgány proto za dané situace zohlednily jeho majetkové poměry dostatečně, a sice velmi strohým, ovšem přiměřeným odhadem. Soud zdůrazňuje, že žalobce ve správním řízení netvrdil žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že by pro něj mohla být uložena pokuta likvidační. Byl-li by žalobce přesvědčen, že prvostupňový správní orgán prvního stupně uložil pokutu v likvidační výši, bylo na něm, aby při podání odvolání konkrétně uvedl, z jakých důvodů se domnívá, že je pro něj výše uložené pokuty likvidační a svá tvrzení doložil. Žalobce však v tomto ohledu žádné konkrétní skutečnosti v průběhu celého správního řízení neuvedl. Za tohoto stavu nelze dle přesvědčení soudu správními orgány vytýkat, že k osobním a majetkovým poměrům žalobce nepřihlédly, ani v této souvislosti jinak zpochybňovat jejich postup a přijaté závěry. Jak vyplývá z výše zmiňovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 9/2008-133, předpokládá se určitá součinnost pachatele k případnému zjištění jeho osobních a majetkových poměrů [cit. „*bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost (...)*“].
66. Podle soudu přitom nic nenasvědčuje tomu, že by snad uložená pokuta tak, jak ji změnil žalovaný, byla nepřiměřená či likvidační, naopak dle soudu předmětná výše pokuty sledovala naplnění jejího sankčního i preventivního účelu. Indikátorem likvidačního charakteru přitom v tomto směru nemůže být ani žalobcem uváděná výše průměrného výdělku v relevantním odvětví, neboť ta sama o sobě o majetkových poměrech žalobce ničeho relevantního nevypovídá. Úhrada pokuty žalobce jistě zasáhla, to však souvisí se samotnou podstatou trestu. Je totiž nutné brát v úvahu to, že správní sankce musí plnit nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, což znamená, že uloženou sankci musí pachatel správního deliktu pociťovat jako nezanedbatelnou újmu – v tomto případě jako negativní zásah do své majetkové sféry. Nadto žalovaný správně upozornil v žalobou napadeném rozhodnutí žalobce, že může požádat příslušný orgán o rozložení splatnosti pokuty do splátek. Soud proto vzhledem ke všemu výše uvedenému shledal i tuto námitku žalobce nedůvodnou.
67. Soud nepřisvědčil ani námitce, kterou žalobce brojil proti tomu, že správní orgány nezohlednily při stanovení výše sankce nepřiměřenou délku řízení. Nejvyšší správní soud v tomto směru v minulosti potvrdil, že ani nepřiměřená délka řízení sama o sobě nezakládá povinnost správního orgánu zmírnit z tohoto důvodu ukládanou sankci. Soud poukazuje zejména na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28, podle něž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních (a tedy ani přestupkových) řízeních nutně „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu. Zákonodárce se výslovně rozhodl pro tuto formu „kompenzace“ pouze v případě ukládání trestů v trestním řízení. Rovněž Ústavní soud požadavek snížení trestu jako formy kompenzace nepřiměřené délky řízení neformuloval jako obecné pravidlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2021, č. j. 1 As 374/2020-42). Správní orgány tedy mohou při posuzování druhu a výše sankce vzít délku trvání správního řízení v potaz, avšak nemusí se

jí nutně zabývat, neshledají-li ji pro individualizaci trestu relevantní a přestupce se vůči překračování lhůt nebrání k tomu určenými prostředky. Soud je přitom přesvědčen, že v případě žalobce se nejedná o délku řízení natolik nepřiměřenou, že by bez dalšího vyžadovala kompenzaci v podobě snížení pokuty. Překročení pořádkových lhůt pro vydání rozhodnutí podle správního řádu představuje vadu správního řízení. To, že správní orgán nevydá rozhodnutí v zákonem předvídané lhůtě, však bez dalšího nepůsobí nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, a nemusí být ani automaticky zohledněno při stanovení výše pokuty. Žalobce navíc zákonnými prostředky podle správního řádu, resp. soudního řádu správního, proti nečinnosti žalovaného nebrojil. Soud proto přisvědčil žalovanému, že se nejednalo o průtahy intenzity či rozsahu, které mohly či měly v přestupkovém řízení ovlivnit výši sankce.

68. Soud shrnuje, že má odůvodnění výše stanovené sankce za řádně vypořádané a že úvaha správních orgánů, resp. zejména žalovaného, jež vedla k uložení pokuty v dané výši, je jasným a určitým způsobem ve správních rozhodnutích popsána.
69. Soud zdůrazňuje, že žalobce ani v žalobě vůbec neodůvodnil, proč uloženou sankci považuje za nepřiměřenou a neodpovídající jeho majetkovým poměrům. Podle názoru soudu ani obsah správního spisu, ani podaná žaloba nezakládají důvod pro snížení uložené pokuty. Soud přitom vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, kdy smyslem a účelem moderace uložené pokuty není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, nýbrž její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí, ale rovněž odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62). Soud proto shledal, že v dané věci nejsou dány podmínky pro moderaci, tj. možnost upustit od potrestání či snížení postihu dle § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť pokuta žalobci nebyla uložena ve zjevně nepřiměřené výši; když naopak byla uložena při dolní hranici zákonné sazby. V tomto směru soud pro stručnost odkazuje na odůvodnění uložení výše pokuty obsažené v žalobou napadeném rozhodnutích, a to konkrétně na druhý odstavec na straně 10. Soud na tomto místě má za potřebné znovu upozornit na usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, v němž bylo konstatováno, že nutnost přihlížet k osobním a majetkovým poměrům neznamená, že by pokuta měla ztratit cokoli z své účinnosti, neboť *„[a]by pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v prvé řadě však na závažnosti spáchaného deliktu.“*
70. Závěrem soud podotýká, že ve věci nepřehlédl požadavek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, dle kterého *„rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“*. V dané věci byla žalobci uložena pokuta za přestupek dle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, který v době jeho spáchání umožňoval uložit pokutu do výše 70 000 Kč, a za přestupek dle § 35 odst. 2 písm. w)

zákonu o silniční dopravě, který v době jeho spáchání umožňoval uložit pokutu do výše 350 000 Kč. Soud přitom shledal, že v důsledku pozdějších novelizací došlo pouze k formálním změnám relevantních ustanovení – v letech 2017 a 2018 účinné ustanovení § 35 odst. 1 písm. g) bylo s účinností od 1. 7. 2020 přesunuto do písm. f) téhož ustanovení, a stejně tak ustanovení § 35 odst. 2 písm. w) bylo přesunuto do písm. u) téhož ustanovení. Skutkové podstaty, kterými byl žalobce shledán vinným, přitom nebyly nikterak obsahově změněny. Rovněž výše maximální možné sankce za spáchání těchto přestupků zůstala beze změny. Jelikož stávající právní úprava není pro žalobce příznivější, soud ke změně právní úpravy nepřihlédl. Soud dodává, že zákonem č. 115/2020 Sb. sice došlo k určité liberalizaci právní úpravy taxislužby ve vztahu k využívání populárních mobilních aplikací, včetně aplikace UBER, soud však nemá pochybnosti o tom, že takové skutky žalobce, za něž byl v nyní posuzované věci postihnut, by bylo třeba považovat za protiprávní i podle nové právní úpravy.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

71. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
72. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Praha 9. června 2021

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.